

κοίνωσα εὐθὺς εἰς τὸν κύριον Φαίρην τὸ εὐνοϊκὸν ἐξαγόμενον τῆς παρατηρήσεώς μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ μυριάκις, ἀπήντησε· θὰ ἦτο ἡ φαντασί μου. Χάριτι θεῖα, δὲν ἔχομεν παιδία ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ ὑπηρεταὶ μας ὅμως — αὐτοὶ δὲν πάσχουν ἀπὸ τὰ νεῦρά των — ἀφίνου προθύμως νὰ εἰτέρωνται τὰ παιδία τοῦ χωρίου... Τί συρφετός, Θεέ μου! τί θόρυβος!.. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν μικρῶν ἐκείνων ὄντων. Ἡ φύσις, φαίνεται, δημιουργοῦσα αὐτά, ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχε, παρὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς μικρὰς μηχανὰς τὰς προξενούσας θόρυβον ἀδιάκοπον. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς, ὅτι εἶνε ἀσυγκρίτως προτιμότερον τὸ εἶδος τῶν παιδιῶν, ἅτινα ἐφαντάζετο ὁ θεὸς Ῥαφαήλ;...

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὑπὸ προαισθήματος ἀπικισίου ἐλαυνόμενος ὁ Φαῖδ ἐπορεύθη εἰς Λακλελί-Τζαμί, ὁ δὲ πρῶτος Μολλάς, ὃν ἀπήντησε, Μολλάς τῆς ὑπηρεσίας, τῷ ἐξήγησε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίως ταύτης ἀνχωρήσεως.

KZ

Ἀφ' ὅτου εἶχον ἀρραβωνισθῇ ὁ Τζελλάλ-Βένης καὶ ἡ μνηστὴ του, δὲν ἐβλέποντο πλέον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ χαρεμίου. Γνωστὸν ὅτι ἡ γυνὴ τοῦ Τούρκου δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἐκυτῆς σύζυγον, πρὶν παρέλθωσι δύο ἡμέραι ἀπὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου· οἱ ἐρωτόληπτοι ὅμως δὲν παραδέχονται τὰς αὐστηρὰς ταύτας συνηθείας τοῦ Ἰσλαμισμού. Ἦρχετο λοιπὸν ὁ Τζελλάλ πᾶσαν ἐσπέραν καὶ ἐκχίνιζεν ἐν σιγῆρον ὑπὸ τὰς θυρίδας τῆς Ἀζιβέ, καθ' ἣν ὥραν ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς εὐρίσκετο ἐν τῷ τζαμίῳ, ἡ δὲ νέα κύρη, κεκοιμημένη ὅπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ, ὅπερ δὲν ἄφινε νὰ διακρίνη τις ἄλλο ἢ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, καὶ ὑπὸ τὸ ὁποῖον μόνον τὴν μικρὰν χεῖρά της ἠδύνατο νὰ περάσῃ, ἤκουεν ἐκστατικῆ τὸς γλυκεῖς λόγους, οἵτινες κάμνουσι νὰ παρέρχωνται τὸσον ταχέως αἱ ἡμέραι τοῦ ἀρραβῶνος.

Πᾶσαν ἡμέραν ὁ Τζελλάλ ἔπεμπε δῶρον τι καὶ ἀνθοδέσμην εἰς τὴν μνηστὴν του, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἡ Ἀζιβέ, κεκοιμημένη διὰ τῶν κοσμημάτων του ἢ ὀσφρανομένη τὰ ἄνθη, ἅτινα τῇ εἶχον δοθῆ, ἠύχαριστει τὸν ἐξάδελφόν της τούτουτον περιπαθῶς, ὥστε μετὰ λύπης ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς θυρίδος ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐπεθύμει δέ, εἰ δυνατόν, νὰ κρατεῖν τὰς ἀθῶκας ἐκείνας συνεντεύξεις μέχρι τῆς πρωίας.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου τοῦ Ἀβδουλ Μετζίτ, ἐν βροχερᾷ ἐσπέρῳ, ὁ Τζελλάλ, ὡς συνήθως, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σελαμλίκ, περιφρονῶν τὴν καταιγίδα, ἣτις διέσειε τὰ θυρόφυλλα, καὶ τὴν λεπτὴν βροχὴν, ἣτις ἀκαταπαύστως ἐπληττε τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ. Τὸ νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀ-

κούσῃ τὴν Ἀζιβέ ἠδύνατο νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν!..

Ἦτο ἐλεεινὸς καιρὸς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μία ἐξ ἐκείνων τῶν καταιγίδων, ἃς κομίζει ὁ νότιος ἄνεμος, αὐτοὶ αἱ αἰφνίδιοι καὶ σφοδραὶ πνοαὶ κλονοῦσι τὰς ζυλινκας οἰκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διαδίδουσι τὴν πυρκαϊὰν μετὰ τρομερῆς ταχύτητος. Πᾶσαι αἱ θυρίδες, πλὴν ἐκείνης, δι' ἣς ὠμίλει αὐτῷ ἡ Ἀζιβέ, ἦσαν κλειστά· διότι οὔτε βροχὴ ἐπικειμένη, οὔτε ἄνεμος παγερὸς δύναται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς θυρίδας ἐρωμένης περιμενούσης τὸν μνηστῆρά της. Ἡ Ἀζιβέ ἦτο ὅπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ περὶ τούτου ὁ Τζελλάλ ἦτο βέβαιος. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μᾶλλον πρᾶ ποτε ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος· ἡ ὄψις τῆς Νετζιβέ, εἶχε διεγείρει ἐν αὐτῷ τὴν ἀνάγκησιν ὀλοκλήρου παρελθόντος παρελθόντων καὶ τρέλλας, ὅπερ ἤθελε πάσαις δυνάμεσι νὰ λησμονήσῃ μόνον δὲ τὸ φλογερὸν βλέμμα τῆς φιλάτης του καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ της διεσκέδαζον τὰς λύπας τῆς καρδίας του.

Φθάσας ὑπὸ τὴν θυρίδα ὁ Τζελλάλ-Βένης ἐκάλεσε τὴν ἐξάδελφον του μὲ ταπεινὴν φωνήν. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν· παρετήρησεν ὅμως τοὺς δακτύλους τῆς νεάνιδος προσκεκολλημένους εἰς τὸ δικτυωτὸν καὶ τὸ ἄκρον τῆς περιχειρίδος τοῦ φορέματός της.

— Αὐτοῦ εἰσθε βεβχίως, λατρευτὴ χανοῦμισσά μου; εἶπεν ὁ νέος Βένης ἀνυψόμενος ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν του, ἵνα πλησιάσῃ εἰς τὴν νεάνιδαν — Ἀγνοεῖς ὅπως ἡμῖν ἀνυπόμονος νὰ σὲ ἴδω! Ὅσον σὲ βλέπω, τόσον αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἀγχαπῶ. Σὺ εἶσαι τὸ οὐράνιον τόξον, ὅπερ ἀνέτειλεν ἐπὶ θυελλώδους ὀρίζοντος καὶ κατεπράυνε τὴν ταραχὴν ὑπάρξεως κενῆς καὶ ἄφρονος. Ὅθεν διαφλέγομαι ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω μετ' ὀλίγου, ὦ! ἡ καρδίκα μου ἀσχάλλει ἀνυπομονοῦσα· μοι φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ ὑμεναίου μας ἡμέρα δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ ἀκούοντως ταχέως, ἡ δὲ ζωὴ μου θὰ ἦναι βραχυτέρα τοῦ δέοντος διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον σοὶ πρέπει!..

Ἡ Ἀζιβέ ἤκουσεν ἐν σιωπῇ, ὁ δ' ἀνυπόμονος νέος περιέμενε τὰς πλήρεις ἀγάπης ἀποκρίσεις ἐκείνας, ὧν δὲν ἐφείδετο πρὸς αὐτόν.

— Εἰπέ μοι πάλιν, μὲ ἀγαπᾷς, τῇ λέγει, ὅσον χθές, ὅσον αὔριον, ὅσον πάντοτε; Στεναγμὸς ἀσθενῆς, εὐωδία τις ἀπερίγραπτος ἐφθασάν μόνον εἰς τὸν Βένην.

— Προσφιλεστάτη μου μνηστὴ, ἐπενέλαθεν, ὀλίγον καὶ θὰ σὲ ὀνομάζω προσφιλῆ μου σύζυγον, θὰ δύνασαι νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς ἐλευθέρως, θέτουσα τὴν ὠραίαν κεφαλὴν σου ἀφῶως ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, καὶ ἀφίνουσα νὰ κυμαίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ μακρὰ καὶ λελυμένη κόμη σου, εἰς τὴν ὁποία ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιθέσω τόσα φιλήματα, ὅσους ἀστέρους ὁ Ἄλλοχ θέτει ἐπὶ θερικοῦ οὐρανοῦ... Θὰ δύναμαι ἄνευ φόβου τοῦ νὰ παρκουῶμαι εἰς τοὺς νόμους ἡμῶν, νὰ σφίγγω ἐν ταῖς χερσὶ τοὺς λεπτοὺς δακτύλους σου, αἵτινες κρατοῦσιν οὕτω τὸ δικτυωτόν.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Ἀζιβέ ἐκινουῦντο πυρετωδῶς, τῷ ὄντι, εἶτα δ' αἰφνης διετάθησαν μεταξύ τοῦ δικτυωτοῦ καὶ τῆς θυρίδος καὶ ἐφάνη ἡ λευκὴ χεὶρ τῆς νεάνιδος.

Νομίσας ὅτι ἡ Ἀζιβέ τῷ ἤπλωνεν αὐτήν, ὡς ἔπραττε πᾶσαν ἐσπέραν, διὰ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ φίλημα, ὁ Τζελλάλ προσήγγισε τὰ χεῖλη του· ἄλλ' ἡ χεὶρ ἦτο παγωμένη καὶ δὲν ἔφριξεν ὑπὸ τὸ φίλημα τοῦ μνηστῆρός της.

— Ἀζιβέ! ἀνεκραξεν ὁ Τζελλάλ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀκίνησιν ταύτην, Ἀζιβέ, ὁμιλήσόν μοι!

Ἡ νεάνις δὲν ἀπεκρίθη.

— Πρὸς Θεοῦ, Ἀζιβέ, μίαν λέξιν, μὲ τρομάξεις! ἀπόσυρε τοῦλάχιστον τὴν χεῖρά σου!

Ἡ ἐπίμονος βροχὴ, ἣτις κατέκλυζε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἔκαμνε τὸν Ῥεσιδ-Μολλάν νὰ ἐπιστρέψῃ ταχύτερον τοῦ συνήθους. Τούτων συμβαίνοντων, ἔφθασε περιτετυλιγμένος ὅσον κἀλλίστα ἐντὸς τοῦ χαρταίου του, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ὁ Τζελλάλ-Βένης δὲν ἔφυγε βλέπων αὐτὸν ἐρχόμενον, ἀπεναντίας δὲ προχωρήσας τῷ λέγει ἀδημονῶν.

— Πάτερ μου, ἴδετε τὴν χεῖρα τῆς Ἀζιβέ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ τοίχου, κάτωθεν τοῦ δικτυωτοῦ.

Ὁ Ῥεσιδ προσελθὼν ἀνύψωσε τὸν φωνόν, τὴν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ὑπηρετῆς του, μέχρι τοῦ δικτυωτοῦ...

— Ἀλλάχ! θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι χεὶρ νεκρᾶς, εἶπε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην, ἀνασηκίων τὴν μικρὰν χεῖρα, ἣτις ἔπεσεν ἀδρανῆς.

Ὁ Τζελλάλ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἀπελπισμοῦ καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Μολλά εἰς τὸ χαρέμιον ὡς βέλος, ἀφερπάζων δάδα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐμβροντήτου γρακίας κενῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀζιβέ.

Ἡ μνηστὴ του ἦτο γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ σαφᾶ, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος, τὸν δεξιὸν βραχίονα κρεμάμενον εἰς τὰ ἔξω, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χεὶρὶ κρατοῦσα ἔτι ἐν τοῖς συσταλλόμενοις δακτύλοις τὸ φαλίδιον τοῦ μύρου, ὅπερ ἡ Νετζιβέ τῇ εἶχε δωρήσει.

Ὁ Τζελλάλ ἔδραμε πρὸς τὴν νέαν, τὴν ἠγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο λευκὴ ὡς ἡ ἐκ μουσελίνης ἐσθῆς της, ἡ δὲ λελυμένη κόμη της ἦτο κεκοιμημένη μὲ ἀνθη γαζίας, τὰ ὁποῖα τῇ εἶχε στείλει τὴν πρωίαν.

— Πάτερ μου, πάτερ μου, ἀπέθνηεν; ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλάλ ἐν ἀπελπισίᾳ, ἐνῷ αἱ δοῦλαι ἔσπευδον ἐρχόμεναι πρὸς αὐτούς, καὶ ὁ Ῥεσιδ-Μολλάς, ὠχρὸς καὶ αὐστηρὸς, ἔρριπτε πέριξ αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ Albert Delpit.

[Μετάφρασις Αἰκατερίνης Ζίρκου].

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

— Θάρος, μικρὰ μου Μιζέττη! ἔλεγεν εἰς τὴν φίλην του. Θὰ ἐγειρωμέν τὸν